

Homeopatia, una dintre cele mai practicate forme de medicină neconvențională

Homeopathy, one of the most practiced forms of unconventional medicine

Homeopatia stimulează curiozitatea și determină adresabilitatea unui număr tot mai mare de oameni, aceasta datorându-se și faptului că medicina alopată a început să aibă efecte secundare nedorite, precum și tot mai multe eșecuri

Din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea medicul german Samuel Hahnemann, părintele homeopatiei, descoperă experimental că unele substanțe, dacă sunt administrate unui om sănătos, produceau aceleași simptome pe care la omul bolnav reușeau să le vindece.

Hahnemann a ajuns treptat la aceste concluzii și a fost precaut în a le face publice, astfel că de la prima substanță experimentală și până la publicarea cărții sale „Organon al artei de a vindeca“, în care se enunța bazele teoretice ale homeopatiei, au trecut circa 20 de ani.

Drumul urmat de Hahnemann a fost cu aproximație următorul:

- experimentând pe el însuși, pe familia sa și pe unii elevi, numeroase substanțe prezente în natură, a descoperit că acestea provocau anumite efecte, atât fizice, cât și psihice
- simptomele observate de el corespundeau, în ansamblul lor, celor întâlnite la bolnavi
- administrând, într-o anumită formă de preparare, substanța ale cărei efecte experimentale erau asemănătoare cu simptomele bolnavului, se obținea vindecarea

De exemplu:

- veninul de albine provoacă la o persoană sănătoasă o umflătură roșie care înțeapă, ustură și se calmează cu comprese reci
- un bolnav de urticarie ca urmare a unei intoxicații, prezintă o umflătură cu aceleași caracteristici
- veninul de albine, administrat bolnavului, îl va vindeca de urticaria cu aceste caracteristici, oricare ar fi cauza ei

Descrierea efectelor fizice și psihice obținute prin administrarea substanțelor vegetale, animale și minerele experimentate de Hahnemann a constituit „Prima materia medica homeopatica“, o adevărată listă de remedii (acesta este cuvântul care, în homeopatie, se preferă celui de „medicament“) ce corespund în același timp unor tipuri psihologice, fiecare cu o individualitate precisă, chiar cu o personalitate proprie.

În homeopatie deci, boala ca entitate de sine stătătoare nu există, dar există bolnavul ale cărui simptome corespund, în ansamblul lor, remediilor descrise în „materia medica“. În exemplul precedent, urticaria nu este așadar o boală, ci un simptom al lui Apis (veninul de albine) dacă printre caracteristicile cu care se manifestă sunt prezente calmarea cu apă rece și durerea înțepătoare și usturătoare.

Dacă însă în loc de durere prevalează, de exemplu, pruritul și senzația de furnicături, remediul va fi *Urtica urens* (urzica). Tot așa, o amigdalită în care durerea se manifestă pe partea stângă, agravată de băuturile calde, se va vindeca cu *Lachesis*, în timp ce o amigdalită cu manifestări opuse (agravată deci de băuturile reci și la care durerea începe pe dreapta) se va vindeca cu *Lycopodium*.

În consecință, „materia medica“ este baza terapiei homeopatice și instrumentul principal al medicului, alături de capacitatea lui de observație.

Trebuie oricum ținut cont de faptul că, după ce a fost ales din această primă parte remediul care se potrivește cel mai bine cu simptomele manifestate, trebuie neapărat consultat textul corespunzător din „materia medica“, pentru a verifica exactitatea propriei alegeri în contextul mai amplu al individului. În teorie, intrările din cadrul „materia medica“ ar trebui să cuprindă toate tendințele patologice specifice pacientului.

În realitate, aceasta nu se întâmplă întotdeauna și e suficient să se poată regăsi simptomele mai importante sau cele care caracterizează individul în acea fază anume a bolii. Apoi, prescrierea remedii se va putea schimba dacă și simptomele se vor modifica. În timp, se va învăța să se observe cel mai bine toate simptomele lui obișnuite.

Între remediile indicate va trebui ales cel unic, care se potrivește cazului nostru, adică ale cărui simptome coincid cu ale noastre în cea mai mare măsură. Pentru a face aceasta, trebuie eliminate imediat remediile în care nu ne recunoaștem deloc; dintre cele care rămân, alegerea se va face verificând caracteristicile remedii în descrierea oferită de materia medica.

Diluate până la extreme, remediile homeopatice sunt considerate în general nedăunătoare și lipsite de efecte colaterale. În realitate nu e așa. Chiar dacă prin dinamizare remediile și-au pierdut efectele colaterale și nedorite, rămân totuși substanțe cu proprietăți medicinale în toată regula.

Poate părea inedit faptul că un medicament poate provoca simptome, în loc să vindece pur și simplu, însă remedii homeopatic este o „calitate energetică” și nu o substanță blocantă și/sau inhibantă ca toate medicamentele medicinei moderne.

Administrând Sulfur se provoacă „reacția” subiectului, nu se blochează eczema pruriginoasă de care este afectat; acesta este motivul pentru care medicamentul poate mari temporar numărul veziculelor, poate face urina rău mirositoare, poate provoca un episod diareic. În acest caz, pacientul își face griji, dar homeopatul știe că în curând pacientul se va simți mult mai bine.

Constantin Hering a fost un chirurg german însărcinat de către Ordinul medicilor din Germania să discrediteze o dată pentru totdeauna homeopatia și să îl distrugă public pe Hahnemann. Conștiincios și sever, Hering s-a informat, a experimentat și spre surpriza celor din Ordinul medicilor, a apărut homeopatia și a invitat colegii să o studieze. I-a ilustrat legile și principiile și a anunțat că el însuși era din acel moment, un homeopat. A fost demis din ordin, a emigrat în SUA unde a fondat Hering Institut și a scris „Materia Medica Guiding Symptoms” în 10 volume, iar legea homeopatiei poartă numele său, și nu pe cel al lui Hahnemann. Remediile homeopate disponibile sunt astfel dozate: 4CH, 5CH, 6CH, 7CH, 9CH, 12CH, 15CH, 30CH, 200CH, 1000CH, 10000CH, 50000CH, 100000CH, 500000CH, 1000000CH. CH înseamnă centezimala hahnemanniană și indică faptul că prepararea s-a făcut după metoda lui Hahnemann. Numerele indică dinamizările și cu cât este mai mare numărul, cu atât este mai mare

numărul de dinamizări ale produsului devenind mai energetic, cu acțiune mai profundă și durabilă.

Medicamentele pot fi sub formă lichidă, dizolvate în apă și/sau alcool, sau solidă, folosindu-se ca bază lactoza impregnată cu medicamentul sub formă de praf sau granule de diverse dimensiuni sau comprimate.

Contrar unei concepții larg răspândite, tratamentele homeopate nu agravează simptomele. Totuși, unii pacienți au impresia că boala de care suferă se acutizează. În realitate, stimulând apărarea imunitară și rearmonizând activitatea celulară, remedii homeopate duc la o bulversare pe care pacientul o percepe adesea ca fiind o intensificare a simptomelor sale. La o observare atentă a simptomelor, se constată că acestea sunt diferite de cele ale bolii respective în sine. În nici un caz administrarea tratamentului nu trebuie întreruptă. În plus, este posibil ca medicul homeopat să prescrie o diluție mai ridicată. Dacă din întâmplare se înghite un tub întreg nu se întâmplă nimic deosebit, pentru că în medicamentul homeopat contează energia și nu cantitatea. Nici un copil nu ar păți nimic.

Puțină lume știe că Hahnemann este cel care a inventat termenul de „alopatie” pentru a diferenția medicina vremurilor sale de metodă terapeutică pe care tocmai o punea la punct. De atunci, cele două metode sunt în tabere adverse.

Medicina oficială este o medicină alopată, ea utilizând antiinflamatorii, antibiotice, antispastice, antidepresive etc.

Homeopatia folosește „similarii” pentru a stimula activitatea imunitară a organismului. Boala sau maladia este o afectare a armoniei organismului care se poate manifesta acut (brutal) sau cronic (lent și/sau îndelungat). Pentru medicul homeopat consultația presupune cercetarea profundă și minuțioasă a motivelor acestor afectări și a istoricului său.

Medicul homeopat poate trata o multitudine de pacienți bolnavi, inclusiv pe cei cu boli genetice, precizând însă că nu poate face nimic pentru a remedia tulburările care au o origine strict genetică. În relația medic homeopat-boală, trebuie subliniat rolul foarte important al tratării afecțiunii și să nu se confunde cu termenul de vindecare a unei afecțiuni. Această relație se află în centrul dezbaterilor care opun medicina alopată celei homeopate.

Trebuie precizat că remediile homeopate tratează, dar nu pot vindeca afecțiuni precum: cancer evolutiv, tuberculoză bacilară, insuficiență renală cronică.

Putem considera că remediile homeopate contribuie la prevenirea maladiilor grave dat fiind că în cazul cancerului, de exemplu, ajută organismul să funcționeze într-o stare cât mai apropiată de cea de

echilibru ideal. Principala menire a medicului homeopat este aceea de a proceda astfel încât fiecare pacient să poată trăi fără a fi afectat de boli grave prin reechilibrarea apărării imunitare naturale a organismului.

Desfășurarea unei consultații homeopate are un caracter cu adevărat deosebit, revoluționar, în contextul medical actual. Aceasta se bazează pe caracterul unitar al ființei umane și este contrară tendinței

de fragmentare a actului medical în diverse specializări. Ființa umană este privită în ansamblul său – fizic, psihic, cultural și istoric. Cel mai simplu este să spunem că homeopatia este o medicină a persoanei, ceea ce va permite ulterior individualizarea tratamentului, adoptându-l pe cel care se potrivește cel mai bine fiecărui pacient în parte, în funcție de simptomele și de istoricul său.

